

Sygn. akt II K 507/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Rafał Nalepa

Protokolant: sekr. sądowy Joanna Kotala

przy udziale oskarżyciela publicznego: Barbary Hofman z Urzędu Celnego w Piotrkowie Tryb.

po rozpoznaniu w dniach 10 listopada 2015 r., 4 grudnia 2015 r., 7 stycznia 2016 r., 20 kwietnia 2016 roku sprawy

K. G. (1)

s. T. i K. z domu K.

ur. (...) w T. (...)

oskarżonego o to, że:

będąc podatnikiem podatku akcyzowego uchylił się od opodatkowania poprzez niezłożenie do 18 lipca 2013 r. do właściwego organu, tj. Urzędu Celnego w P. (...) deklaracji (...) z tytułu dokonanego nabycia wewnątrzwspólnotowego samochodu osobowego marki B. (...) o numerze VIN (...), wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 106 ust. 2 ustawy z dnia 06.12.2008 roku o podatku akcyzowym (Dz.U.z 2011 r., Nr 108, poz. 626 z późn.zm.), przez co naraził na uszczuplenie podatek akcyzowy w wysokości 31347 zł,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 54§2 kks w zw.z art. 54§1 kks

orzeka

- oskarżonego K. G. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu przy czym ustala okres jego trwania od 4 lipca 2013 r. do 18 lipca 2013 r. a jako miejsce popełnienia przyjmuje P. (...) i za tak opisany czyn wyczerpujący dyspozycję art. 54 § 2 kks w zw z art. 54 § 1 kks i art. 2 § 2 kks na podstawie art. 54 § 2 kks wymierza mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 53,33 (pięćdziesiąt trzy złote, trzydzieści trzy grosze);
- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. J. kwotę 768,60 zł (siedmuset sześćdziesięciu ośmiu złotych, sześćdziesięciu groszy) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;
- zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w tym od wydatków, którymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W 2013 r. M. S. (1) chciał kupić samochód osobowy marki B. w Niemczech. Od znajomego dowiedział się, iż sprowadzaniem samochodów z zagranicy zajmuje się oskarżony K. G. (1) prowadzący w T. (...) firmę (...). W związku z tym zwrócił się do oskarżonego o wyszukanie i sprowadzenie dla niego odpowiadającego mu samochodu. Oskarżony przedstawił mu w wyszukiwarce internetowej „m. (...)” ogłoszenie sprzedaży samochodu osobowego marki B. (...) (...) w kolorze niebieski metalik o numerze VIN (...), wyprodukowanego w 2011 r. (zwanego dalej B.) przez firmę „b. (...)” GmbH z siedzibą w miejscowości K. w Niemczech. Samochód ten był oferowany jako osobowa limuzyna z pełnym

wyposażeniem. M. S. zdecydował się na zakup w/w pojazdu. W tym celu w lipcu 2013 r. udał się wraz z K. G. (1) do salonu „b. (...)” w Niemczech. Na miejscu obejrzeni samochód B.. Była to czterodrzwiowa limuzyna, z tyłu i z przodu zamontowane były fotele do przewozu 5 osób, pasy bezpieczeństwa, w środku nie było zamontowanej przegrody, samochód był w pełni przeszklony. Pojazd nie posiadał przegrody wewnątrz między rzędami siedzeń, sygnalizatora błyskowego na dachu, ani przyklejonych wzdłuż drzwi pasów jasnego koloru.

W dniu 3 lipca 2013 r. oskarżony zakupił w/w samochód „na firmę” G. (...) za 39.000 Euro na okoliczność czego wystawiono fakturę Ust.-Id Nr PL (...).

W dniu 4 lipca 2013 r. Starostwo Powiatowe w B. na terenie Niemiec wystawiło dowód rejestracyjny B. opisując je jako „pojazd specjalistyczny pomocy drogowej”.

W tym samym dniu pojazd B. przeszedł pozytywnie badanie techniczne w Polsce w Okręgowej Stacji Kontroli Pojazdów „W. (...) spółka z o.o. w Z.. Wskazano, iż jest to pojazd pomocy drogowej (pojazd wykonujący czynności na drodze), rodzaj pojazdu – „07 samochód specjalny”. Na miejscu wykonano zdjęcia. B. miało cztery drzwi w pełni przeszklone, wyposażone było w dwa miejsca siedzące – kierowcy i pasażera z przodu, fotele tylne były zdemontowane, istniały miejsca do montażu siedzeń z tyłu oraz pasów bezpieczeństwa), pojazd był wyposażony w tapicerkę drzwi bocznych, otwieranie tylnych szyb zablokowano elektronicznie. Na dachu był zamontowany sygnał świetlny, na bokach przyklejono pasy w kolorze jasnym. W bagażniku umieszczono „pachołek” ostrzegawczy, linkę holowniczą i narzędzia do obsługi samochodów.

Oskarżony nie złożył deklaracji akcyzowej w związku z nabyciem wewnątrzwspólnotowym samochodu osobowego i nie zapłacił podatku akcyzowego od tej czynności.

(zeznania świadka M. S. (3) – k. 45-46 zbioru C, k. 32, kopia faktury - k. 21 zbioru A, tłumaczenie – k.22, informacja z B. (...) – k. 37-38 załączonych akt podatkowych, dowód rejestracyjny - k. 29, 30 zbioru A, tłumaczenie – 27,31 zbioru A, zaświadczenie – k. 18-19 zbioru A, pismo z W. (...) – k. 70-71 załączonych akt podatkowych, zdjęcia –k. 72-73, 94 załączonych akt podatkowych, opinia biegłego K. G. (2) – k. 52 – 57)

W dniu 18 lipca 2013 r. M. S. na terenie T. (...) zakupił sprowadzone B. od firmy „G. (...)” oskarżonego do majątku prowadzonej przez świadka firmy „M. (...)” siedzibą przy ul. (...) w T. (...) za 230.000 złotych. Samochód wyglądał, tak jak w salonie „b. (...)” w Niemczech. Nie miał żadnych zmian w środku ani na zewnątrz. Zamontowane były wszystkie fotele i kanapa, pasy bezpieczeństwa, nie było oklejenia na bokach pojazdu, ani sygnalizatora błyskowego na dachu.

W dniu 23 lipca 2013 r. Starostwo Powiatowe w T. (...)wystawiło dowód rejestracyjny B. przyznając numer (...) wskazując rodzaj pojazdu „samochód specjalny”, przeznaczenie – „pomoc drogowa”. Zakup B. był kredytowany przez (...) Bank, który zwrócił M. S. uwagę, iż pojawiły się problemy z ubezpieczeniem pojazdu z uwagi na wpis w dowodzie rejestracyjnym dotyczącym rodzaju i przeznaczenia pojazdu (pomoc drogowa). M. S. zgłosił ten problem oskarżonemu, który oświadczył, iż załatwi tę „formalność”. W dniu 28 lipca 2013 r. M. S. otrzymał od oskarżonego fakturę VAT wystawioną przez firmę Z.P.H.U „J. (...) z W. (...)dokumentującą demontaż zabudowy pomocy drogowej, montaż oryginalnych foteli, pasów, wykładzin, plastików w samochodzie B. na kwotę 381,30 złotych. M. S. nie był w w/w warsztacie samochodowym pojazdem B. i nie dokonywał opisanych w fakturze modyfikacji pojazdu. Wymienił koła i okleił B. białą folią.

W dniu 28 lipca 2013 r. M. S. przeprowadził badanie techniczne B. w podstawowej Stacji kontroli Pojazdów w P. w której przedstawił fakturę otrzymaną od K. G. (1) wystawioną przez Z.P.H.U „J. (...) z W. (...). Po badaniu uprawniony diagnosta wystawił zaświadczenie o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdu wraz z dokumentem w postaci „opisu zmian dokonanych w pojeździe” w którym wskazano, iż dokonano zmian z zakresu demontażu zabudowy pomocy drogowej, zamontowano oryginalne fotele, pasy bezpieczeństwa, elementy wykończeń tapicerskich”. Jako rodzaj pojazdu wpisano „samochód osobowy”. Dokumentację tę M. S. przedstawił w Starostwie Powiatowym w T. (...) W dniu 29 sierpnia 2013 r. otrzymał nowy dowód rejestracyjny w którym zakwalifikowano B. jako samochód osobowy.

(zeznania świadka M. S. (3) – k. 45-46 zbioru C, k. 32, kopia faktury VAT – k. 23 zbioru A, zaświadczenie -k. 6 zbioru A, opis zmian w pojeździe – k. 7, zdjęcia – k. 7 v zbioru A, dowód rejestracyjny –k. 87 załączonych akt podatkowych, pismo diagnosty - k. 67-68, opinia biegłego K. G. (2) – k. 52 – 57)

Decyzją Naczelnika Urzędu Celnego w P. (...) z dnia 20 czerwca 2014 r. nr (...) wydaną w stosunku do K. G. (1) określono zobowiązanie podatkowe w podatku akcyzowym w tytułu nabycia wewnątrzspółnotowego samochodu osobowego marki B. (...) (...) w kwocie 31.347 złotych.

(decyzja –k. 38- 44)

Oskarżony K. G. (1) ukończył 26 lat. Prowadził działalność gospodarczą pod nazwą „G. (...)” Ostatnie deklaracje podatkowe składał w 2013 r. Karany za czyn z art. 280 § 1 kk, art. 178 a § 1 kk, 54 ust 2 kks. Poszukiwany listem gończym do odbycia kary przez Sąd Rejonowy w T. (...)

(informacja Naczelnika Urzędu Skarbowego w P. (...). – zbiór D, karta karna – k. 72-73 zbioru A, odpis wyroku – k. 41 zbioru A)

Materiał dowodowy sprawy jest w zasadzie bezsporny a spór w sprawie ogniskuje się w ocenie prawnej czy samochód B. przemieszczony z Niemiec na terytorium Polski przez oskarżonego 4 lipca 2013 r., pomimo dokonanych przeróbek, kwalifikował się wg. przepisów zharmonizowanej nomenklatury celnej, jako samochód osobowy (CN 8703) czy też ciężarowy (CN 8704) czy też pojazd mechaniczny specjalnego przeznaczenia inny od tych, który został przeznaczony do przewozu osób lub towarów (na przykład pojazdy pogotowia technicznego, dźwigi samochodowe – (...)).

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka M. S. co do okoliczności zlecenia oskarżonemu sprowadzenia pojazdu B. z zagranicy, albowiem potwierdza je w tym zakresie faktura zakupu tego samochodu a także wcześniejsza faktura zakupu samochodu B. przez firmę oskarżonego „G. (...)” od niemieckiej firmy „b. (...)”. Pozytywnie oceniono dokumentację w postaci zaświadczeń o badaniach technicznych dokonanych w Polsce 4 lipca 2013 r., jak i 28 lipca 2013 r., albowiem ich treść została poparte dokumentacją fotograficzną, którą potwierdza stan techniczny i rodzaj pojazdu stwierdzony w sprawozdaniach z badań. Nie budziły też wątpliwości dokumentu dowodów rejestracyjnych w zakresie faktów z nich wynikających, gdyż nawiązywały do zaświadczeń o przeprowadzonych badaniach technicznych, dokumentacji fotograficznej oraz faktur zakupu a także informacji od importera B. w Polsce „B. (...)”.

Nie było podstaw, aby kwestionować twierdzenia świadka M. S., iż samochód B. podczas jego zakupu od firmy „b. (...)” w Niemczech nie miał żadnych przeróbek. Posiadał cztery przeszklone drzwi, fotele pasażera i tylną kanapę, pasy bezpieczeństwa. Nie miał tylnej przegrody w środku ani wyposażenia w postaci sygnalizatora błyskowego na dachu, przyklejonych pasów z boku i dodatkowego zestawu narzędzi do naprawy. Wiarygodne były dla sądu również stwierdzenia świadka, iż w takim samym stanie samochód znajdował się w chwili przekazania go świadkowi przez oskarżonego w Polsce w dniu 18 lipca 2013 r. Charakter modyfikacji pojazdu, które zostały dokonane przez oskarżonego lub na jego zlecenie przed 4 lipca 2013 r. (kiedy po raz pierwszy niemiecki urząd rejestracyjny stwierdził, iż jest to pojazd specjalnego specjalistyczny pomocy drogowej), których opis zawarto w zaświadczeniu o przeprowadzonym badaniu technicznym z dnia 4 lipca 2013 r. (w Okręgowej Stacji Kontroli Pojazdów „W. (...)” spółka z o.o. w Z.) i udokumentowano fotograficznie, polegający na demontażu kanapy tylnej, pasów bezpieczeństwa z tyłu, wykładziny w części pasażerskiej nie był trwały a raczej kosmetyczny (wystarczyło przykręcić tylną kanapę i pasy, opróżnić bagażnik, odkleić pasy boczne i zdjąć „koguta” z dachu). Mogła być więc bez trudu i zaangażowania czasu i środków wykonana po przeprowadzeniu badania technicznego 4 lipca 2013 r. a przed przekazaniem go M. S.. Zeznania świadka nie są pozbawione logiki. Chciał zakupić samochód osobowy (luksusową limuzynę ekskluzywnej marki jaką jest B.), taki jaki oglądał w salonie w Niemczech a wcześniej w ogłoszeniu w internecie - taki na jaki umawiał się z oskarżonym, a nie samochód specjalnego przeznaczenia pomocy drogowej szpetnie oklejony pasami z folii. Dlatego też oskarżony nie wydał mu samochodu bez kanapy, pasów i z wyposażeniem pojazdu pomocy drogowej, lecz taki jaki zamówił, usuwając modyfikacje dokonane z jego inicjatywy tylko na potrzeby uchylecia się od opodatkowania. W świetle zeznań świadka zakwestionować należy wynikającą z faktury wystawionej przez Z.P.H.U „J. (...)” z W. (...)

okoliczność, iż demontaż atrybutów pomocy drogowej z B. dokonano dopiero 27 lipca 2013 r. Z resztą jak zeznał M. S. nigdy nie był w tym warsztacie ani nie udostępnił oskarżonemu w tym celu samochodu, a K. G. (1) dostarczył mu fakturę za wykonanie tej usługi na jego prośbę po zasygnalizowaniu problemu przez bank z ubezpieczeniem pojazdu z uwagi na specjalne przeznaczenie pojazdu.

Pozytywnie oceniono opinię autorstwa biegłego do spraw likwidacji szkód komunikacyjnych K. G. (2). Biegły dysponował pełnym materiałem badawczym dotyczącym samochodu (fotografiami, zaświadczeniami o badaniach technicznych) przy kwalifikacji odwołał się do obowiązujących uregulowań prawnych i wysnuł logiczne wnioski. Powyższe okoliczności w powiązaniu z wykształceniem biegłego, jego doświadczeniem zawodowym pozwoliły sądowi przyjąć wnioski opinii za własne.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Opodatkowaniu podatkiem akcyzowym podlega na podstawie art. 100 ust 1 pkt 2 ustawy o podatku akcyzowym z dnia 6 grudnia 2008 r. (Dz.U. z 2014, poz 752) nabycie wewnątrzspółnotowe samochodu osobowego niezarejestrowanego wcześniej na terytorium kraju. Przez nabycie rozumie się przemieszczenie wyrobów akcyzowych lub samochodów osobowych a terytorium jednego państwa członkowskiego na terytorium Polski (art. 2 pkt 9 ustawy). Obowiązek powstaje z dniem przemieszczenia samochodu osobowego z terytorium państwa członkowskiego na terytorium kraju.

Zgodnie z art. art. 3 ust 1 powołanej ustawy do celów poboru akcyzy i oznaczania wyrobów akcyzowych znakami akcyzy, a także do wiążących informacji akcyzowych, zwanych dalej "WIA", stosuje się klasyfikację w układzie odpowiadającym Nomenklaturze Scalonej (CN) zgodną rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz. Urz. WE L 256 z 07.09.1987, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 2, t. 2, str. 382, z późn. zm.).

Na podstawie art. 100 ust 4 powołanej ustawy samochody osobowe są to pojazdy samochodowe i pozostałe pojazdy mechaniczne objęte pozycją CN 8703 przeznaczone zasadniczo do przewozu osób, inne niż objęte pozycją 8702, włącznie z samochodami osobowo-towarowymi (kombi) oraz samochodami wyścigowymi z wyłączeniem skuterów śnieżnych o kodzie CN 8703 10 11, pojazdów typu meleks o kodzie CN 8703 10 18 oraz pojazdów typu quad o kodzie CN 8703 10 18.

Wyłącznie na podstawie przepisów Taryfy celnej wraz z wyjaśnieniami do niej, nie można udzielić odpowiedzi, jakie względy decydują o tym, że samochód jest przeznaczony zasadniczo do przewozu osób albo jest zasadniczo samochodem towarowym określając przeznaczenie pojazdu na użytek klasyfikacji celnej.

Zasadnicze przeznaczenie do przewozu osób bądź towarów ustalane jest przy tym na podstawie ogólnego wyglądu i ogółu cech samochodu (zob. wyrok ETS z dnia 6 grudnia 2007 r. w sprawie C-486/06, Lex nr 337569), dotyczący prawidłowej klasyfikacji towaru na potrzeby nałożenia podatku). Dotyczy to obiektywnych cech samochodu pozwalających na stwierdzenie jego zasadniczego przeznaczenia, a więc głównego, dominującego charakteru. Szczególnie istotne w tym względzie jest przeznaczenie określonego pojazdu przez producenta, który tworzy konstrukcję danego pojazdu - zgodnie z odpowiednimi przepisami i normami w tym zakresie, odpowiadającą jego przeznaczeniu. Z kolei użytkownicy samochodów, decydując o sposobie korzystania z nich, mogą dokonywać określonych przeróbek wnętrza, dostosowując je w ten sposób do indywidualnych potrzeb użytkowych, co zasadniczo nie zmienia jednak konstrukcyjnego przeznaczenia tych samochodów. Powyższe wynika również z treści Wyjaśnień do Taryfy celnej - Not wyjaśniających do Zharmonizowanego Systemu Oznaczania i Kodowania Towarów stanowiących załącznik do obwieszczenia Ministra Finansów z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawie wyjaśnień do Taryfy celnej (M. P. Nr 86, poz. 880), które zawierają określone cechy charakteryzujące pojazd, pomocne przy określaniu zasadniczego przeznaczenia samochodów. Według wskazanych wyjaśnień w pozycji (8703) określenie "samochody osobowo-towarowe" oznacza pojazdy przeznaczone do przewozu najwyżej 9 osób (wraz z kierowcą), których wnętrze może być używane bez zmiany konstrukcji do przewozu zarówno osób, jak i towarów. Klasyfikacja pojazdów mechanicznych objętych niniejszą pozycją (8703) jest wyznaczona przez pewne cechy, które wskazują, że te pojazdy są głównie przeznaczone raczej do przewozu osób, niż do transportu towarów (pozycja 8704). Do tej kategorii pojazdów

mechanicznych włączone są te powszechnie znane jako pojazdy "wielozadaniowe" (np. pojazdy typu van, SUV-y (Sports Utility Vehicles), niektóre pojazdy typu pickup).

Ustalenia dotyczące wyglądu i stanu technicznego pojazdu B. w trakcie jego przemieszczenia na terytorium kraju w dniu 4 lipca 2013 r. wskazywały że pojazd ten był przystosowany do świadczenia usług „pomocy drogowej”. Mógł przewozić dwie osoby razem z kierowcą, miał zdemontowaną tylną kanapę oraz tylne pasy bezpieczeństwa, miał sygnał świetlny na dachu, dwa żółte pasy z boków pojazdu, zdemontowaną tapicerkę z tylnej części, elektrycznie zablokowaną możliwość manipulowania tylnymi szybami, w części tylnej pojazdu znajdowało się wyposażenie pomocy drogowej (narzędzia, pacholek itp.) jednocześnie istniała możliwość otwierania wszystkich drzwi, w tylnej części istniały fabryczne miejsca do montażu kanapy tylnej oraz pasów bezpieczeństwa. Powstało więc pytanie czy dokonane przez oskarżonego K. G. (1) przeróbki pozwalały przyjąć, iż jest to samochód osobowy, czy też pojazd mechaniczny specjalnego przeznaczenia inny od tego, który został zasadniczo zbudowany do przewozu towaru lub osób (na przykład pojazd pogotowia technicznego, dźwig samochodowy, pojazd strażacki, betoniarka samochodowa, zamiatarka, polewaczka, przewoźny warsztat, ruchoma stacja radiologiczna – CN 8705)

W ocenie sądu podzielić należy wnioski opinii biegłego K. G., iż zmiany dokonane w pojeździe nie miały charakteru trwałego a raczej bezinwazyjny i nie pozbawiały B. nadanego mu przez producenta przeznaczenia użytkowego jako samochodu typowo osobowego (czterodrzwiowej luksusowej limuzyny) do przewozu osób. Nie usunięto punktów mocowania tylnych pasów bezpieczeństwa np. metodą zaspawania otworów mocujących, nie usunięto mocowań tylnej kanapy, nie uniemożliwiono otwierania tylnych drzwi np. poprzez zaspawanie, nie usunięto przeszklenia tylnych drzwi bocznych, niezabudowano tylnej wewnętrznej tapicerki połączonej z sposób stały, trwały z elementami nadwozia pojazdu np. metodą zgrzewania, żółte pasy na nadwoziu były naklejone (łatwe usunięcie). Tak przeprowadzona modyfikacja mogła być łatwy sposób usunięcia, przywracając B. cechy pełnowartościowego samochodu osobowego, co za resztą w sprawie zostało ustalone podczas badania technicznego w dniu 28 lipca 2013 r. W konsekwencji dokonane w samochodzie B. zmiany nie pozwalały zakwalifikowania go ani jako pojazdu specjalnego przeznaczenia (8705) ani jako pojazdu ciężarowego (8704). Miały one na celu obejście prawa poprzez pozorowanie innego przeznaczenia pojazdu po to, aby oskarżony uniknął uiszczenia należnego podatku akcyzowego, za co w przeszłości był już karany.

To, że samochód B., został dopuszczony do ruchu jako pojazd specjalnego przeznaczenia w Polsce - pomoc drogowa, wg. przepisów § 38 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 31 grudnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych pojazdów oraz zakresu ich niezbędnego wyposażenia (Dz.U. z 2015, poz 305) jest w sprawie niekwestionowane. Okoliczność ta nie ma jednak żadnego znaczenia dla klasyfikowania spornego samochodu na potrzeby opodatkowania podatkiem akcyzowym, który w tym zakresie przewiduje autonomiczną klasyfikację (art. 3 ust 1 ustawy o podatku akcyzowym)

Tym samym oskarżony K. G. (1) miał obowiązek uiszczenia podatku akcyzowego w związku z nabyciem samochodu osobowego na terytorium Unii Europejskiej z dniem przemieszczenia go na terytorium kraju. Spoczywał na nim obowiązek złożenia deklaracji akcyzowej w związku z nabyciem wewnątrzwspólnotowym samochodu osobowego w terminie 14 dni od powstania obowiązku podatkowego (art. 106 ust 2 ustawy o podatku akcyzowym). Skoro więc obowiązek podatkowy powstał 4 lipca 2013 r. termin do złożenia deklaracji upływał 14 dni później czyli 18 lipca 2013 r. Oskarżony deklaracji podatkowej nie złożył przez co naraził Skarb Państw na uszczuplenie dochodu z podatku akcyzowego w kwocie 31.347 złotych. Kwotę tę obliczono stosując stawkę 18,6 % wartości pojazdu (podstawa opodatkowania).

Tak postępując oskarżony K. G. (1) wyczerpał znamiona przepisu art. 54 § 2 kks w zw z art. 54 § 1 kks i art. 2 § 2 kks.

Wymierzając oskarżonemu karę na niekorzyść przyjęto uprzednią karalność za przestępstwa w tym również za identyczne przestępstwo art. 54 § 2 kks w zw z art. 54 § 1 kks, okoliczność ukrywania się przed wymiarem sprawiedliwości w innej sprawie (oskarżony jest poszukiwany listem gończym), działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Nie znaleziono okoliczności na korzyść.

Biorąc powyższe pod uwagę wymierzono oskarżonemu karę 100 stawek dziennych grzywny, jako adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości.

Określając wysokość jednej stawki dziennej kierowano się względami określonymi w art. 23 § 3 kks. Z uwagi na to, iż oskarżyciel nie zgromadził dowodów dotyczących aktualnego stanu majątkowego i dochodów oskarżonego, kierując się zasadą in dubio pro reo ustalono stawkę dzienną na najniższym ustawowym poziomie: 1/30 minimalnego wynagrodzenia. Oskarżony dopuścił się czynu 18 lipca 2013 r., wyrok zapadł 20 kwietnia 2016 r. Należało więc rozważyć, czy ustawa poprzednio obowiązująca nie jest względniejsza (art. 2 § 2 kks). Minimalne wynagrodzenie za pracę w dacie popełnienia przestępstwa wynosiło 1600 złotych (Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 14 września 2012 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2013 r. Dz.U. 2012, poz 1026) i było niższe od ustalonego w 2016 r. – 1850 złotych (Dz. U. 2015, poz. 1385). Dlatego też zastosowano w tym przypadku ustawę poprzednio obowiązującą jako korzystniejszą dla sprawcy, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 53,33 złote (1/30 z 1600) złotych.

Z uwagi na to, iż organ oskarżycielski nie wykazał również, iż oskarżony jest w stanie ponieść kosztów sądowych bez uszczerbku w swoim utrzymaniu, stosując zasadę z art. 5 § 2 kk, ustalono na korzyść oskarżonego, iż takiej zdolności nie posiada i zwolniono go z obowiązku ich ponoszenia.